

TVÅ RESVÄSKOR

PROLOG

Ombord på flygplanet till Lissabon sitter Elisabet Strand med sina kompressionsstrumpor och uppblåsbara nackkudde och låtsas vara Normal. Fast hon egentligen är helt panikslagen.

”Vad i hela friden har jag gjort? Så här gör man ju bara inte! Inte en normal medelålders kvinna i alla fall. Hur tänkte jag egentligen? Tänk om det inte funkar?”

Hennes två stora resväskor är i säkert förvar i planets innandöme. Med boardingkort och pass i den ena kallsvettiga handen och den andra krampaktigt om armstödet trycker accelerationskrafterna henne hårt bakåt i stolen när planet lyfter.

Andas!

Kapitel 1

Hon kommer insusande med sina dyra märkeskläder och världsvana attityd, vilket ytterligare förstärker min känsla av att vara hopplöst byhåletråkig.

”Hoppas du inte väntat länge. Du vet att jag är dålig på att hålla tider.” Vi omfamnar varandra hjärtligt.

”Åh, vad jag har saknat dig! Du borde hälsa på oftare.”

Jag har väntat in min bästis på stans italienska restaurang. Det är en tjugig omskrivning för en charmlös pizzeria som ambitiöst även har två olika pastarätter på menyn. De flesta laminatborden står tomma under lysrörens skarpa sken, och vi sätter oss längst in vid väggen under en ormbunke i plast.

Vi beställer snabbt in varsin pizza och en flaska rött. Vickan inser inte att hon öppnar dammluckorna på vid gavel när hon aningslöst, helt käckt, frågar om läget. Det var möjligen en retorisk fråga men den här gången duger inte det korta svaret.

”Åh, Vickan. Det är åt skogen. Jag står bara inte uuut!” gnäller jag.

"Men oj!", säger hon, med sina smala ögonbryn halvvägs till hårfästet. "Jag visste inte att du kände det så. Vad är det som hänt?" Jag tar tillfället i akt att häva ur mig all min uppdämda ångest som bara vuxit sedan skilsmässan ett halvår tidigare.

"Hänt och hänt ... Det är ju liksom allting. Hela livet..." Var ska jag börja? När man upptäcker att ens make är ett riktigt Praktarsle, att sonen blivit vuxen och självständig, att jobbet är enformigt och underbetalt och att livet ter sig allt mer deprimerande. Jag drömmer om varmare breddgrader och solsken, mera glädje i livet och nya äventyr. Och kanske ny kärlek med, vilket jag knappt vågar medge ens för mig själv. För nu har jag liksom fått nog av det här, men ändå inte riktigt räknat ut vad jag ska göra åt saken. Eller vad jag behöver istället. En helt annan tillvaro? Allt jag vet är att ingenting av det jag har är vad jag önskat eller planerat. Medelålderskris? Ja, troligen och det här är tydligen extra-super-plus versionen.

"Jag som trodde du tyckte det var skönt att vara fri och självständig?"

"Självständig? Det är bara ett annat ord för ensamhet!" Jag tar en klunk vin till. "Vintern är lång, kall och mörk och jobbet är totalt själsdödande. Är det så här resten av livet ska vara? En enda lång utförsbacke till graven?" Det tar lika lång tid för mig att måla upp mitt liv i dystra toner som det tar att äta upp våra pizzor. Vickan uthärdar tappert min långa klagovisa.

"Kan du inte bara byta jobb?" undrar hon. "Och vintern går ju över."

"Om det vore så enkelt. Det finns inga jobb i den här hålan för en person med mina futtiga kvalifikationer. Och även om det fanns, så vet jag inte om jag ens vill vara kvar här längre. Jag behöver nog en ganska stor förändring." Jag vill ju något mer, något annat, men kan inte riktigt sätta ord på vad. Jag vill ju mest komma härifrån. Bort från den gråtrista vardagen, och bort från det stora tomrummet i mitt liv som uppstod när jag plötsligt blev ensamstående och tvungen att omvärdera allt jag trott var viktigt och väsentligt i livet. Jag behöver glädje, tror jag.

"Du behöver nog resa bort och ladda batterierna ett tag. Det är normalt att man känner sig lite låg så här års. Och du har nog inte riktigt hunnit anpassa dig till ditt nya singelliv. Några veckor på varmare breddgrader gör nog susen. Köp en resa till något soligt ställe." Hon glömmer att jag inte är lika resvan som hon. Och jag tilltalas inte av tanken på att åka på yoga-retreat till Indien tillsammans med en hop hippies och finna mig själv. Eller att ligga på en sandstrand och steka bilringarna i min ensamhet. Det här är ju en Stor Livskris! Det fixar man inte på två ynka veckor. Folk reser inte till exotiska platser för att lösa omfattande problem. Det är sådant rika och tjusiga människor gör för att göra sig mer intressanta på Instagram. Sådana människor som redan har ett underbart liv.

Vickan håller upp lite mer vin och sträcker sig över bordet och tar min hand i sin.

"Du", säger hon med sin mest moderliga röst, "nu kom jag precis på vad du kan göra! Åk ner till Cascais och bo i vår semesterlägenhet. Du kan stanna så länge du behöver, för vi har inga planer på att åka ner och spela golf på ett bra tag."

Mina kunskaper om Cascais inskränker sig till att det ligger i Portugal, vid Atlantkusten. Så mycket hade jag snappat upp från Vickans tidigare berättelser.

"Vi kan kanske fixa något litet jobb åt dig där, så du kan stanna tillsvidare. Om du behöver vara borta lite längre. Tills du känner att krisen är över, liksom." Hon får det att låta så himla enkelt. För Vickan är en sådan tjej, hon ser aldrig hinder, utan bara möjligheter. Så har det alltid fungerat för henne. På något mirakulöst sätt får hon mig att faktiskt tro att det här är en äkta möjlighet. Att bara kasta loss. Vi förtränger båda det faktum att våra förutsättningar är totalt olika. Framför allt ekonomiskt. Vickan har inte behövt jobba för sitt uppehälle sedan hon slutade som modell och gift sig rikt.

"Taget!" skrattar jag. "Enastående erbjudande! Nu har du stått ut med mitt gnäll alldeles för länge. Berätta, vad har du haft för dig sen sist?" Jag stoppar tillfälligt undan min gigantiska medelålderskris medan vi sitter kvar och skvallrar och skrattar en bra stund till.

Lite upprymd av allt rödvin och Vickans entusiasm går jag hem, håller upp ett glas vin till och surfar runt på sidor om Portugal i allmänhet och Cascais i synnerhet. Halvt på skoj och halvt på allvar googlar jag fram sidor med jobbannonser, men de flesta jobb kräver förstås kunskaper jag inte har. Framför allt kan jag inte ett endaste ord portugisiska. På en Facebookgrupp för utlänningar i Cascais hittar jag en annons om 'personlig assistent'. Jobbet verkar handla om att assistera en äldre, något handikappad engelsk dam med diverse dagliga göromål. Det verkar ligga helt inom min kompetens. Min engelska är inte alltför knackig och hjälpsam har jag alltid varit. Hur svårt kan det vara? Utan några större förhoppningar skickar jag direkt iväg en ansökan. Drömmar och verklighetsflykt går hand i hand med rödvin, så jag går leende till sängs tillsammans med en stor portion framtidshopp.